

2- KINH PHẬT NÓI VỀ NHÂN DUYÊN ĐỜI TRƯỚC CỦA NÀNG XA-DI-BẠT

Nghe như vậy:

Một thuở nọ, Đức Phật ngự tại con suối lớn tên là A-nậu, cùng với chúng đại Tỳ-kheo năm trăm vị, đều là bậc La-hán, đã chứng được sáu thứ thần thông, chỉ trừ Tỳ-kheo A-nan.

Bấy giờ Phật bảo Xá-lợi-phất:

–Thuở xưa, cách nay chín mươi một kiếp, lúc ấy có vị vua tên là Thiện Thuyết, thành tên là Thiện Thuyết Sở Tạo, có một vị Bà-la-môn tên là Diên Như Đạt, là người hiểu học, thông đạt bốn bộ sách của ngoại đạo: Thiên văn, Đồ sấm, Chiêm tướng và Nghệ thuật. Hiểu bảy loại sách và giáo giới của ngoại đạo, hiểu rõ các pháp, sách vở thế tục, gồm có ba mươi loại, thường dạy học năm trăm đồng tử của những dòng họ giàu sang.

Lại có một Bà-la-môn khác tên là Phạm Thiên, là người giàu có, nhiều của cải, voi, ngựa, bảy báu, kẻ hầu người hạ. Người vợ tên là Tịnh Âm, xinh đẹp khác thường, dung mạo bậc nhất, tánh hạnh dịu hiền, không có tâm ganh ghét.

Bà-la-môn Phạm Thiên là đàn việt của Diên Như Đạt, vợ của Phạm Thiên cúng dường Diên Như Đạt thức uống ăn, quần áo, mền nệm, giường nằm, đồ ngồi, thuốc men chữa bệnh lúc đau ốm.

Có một vị Bích-chi-phật tên là Ái Học, đi vào trong thành, đắp y, ôm bát, định đi khát thực, tình cờ đến trước cửa nhà Phạm Thiên. Bấy giờ phu nhân Tịnh Âm thấy vị Bích-chi-phật y phục ngay ngắn, bước đi khoan thai, sáu căn vắng lặng nên trong tâm rất kính mến, liền ngỏ lời muốn cúng dường:

–Từ nay về sau, đối với y phục, thức uống ăn, giường nằm, thuốc men, con xin thường xuyên cúng dường. Mong Ngài thọ nhận cho con.

Phu nhân Tịnh Âm liền đổ các thức ăn uống thơm ngon vào đầy bát trao cho Bích-chi-phật. Vị Bích-chi-phật thọ nhận xong, bèn ôm bát bay lên hư không, bảy lần vòng đi lượn lại, rồi bay về chỗ cũ. Khi ấy người trong thành thấy được thần túc này, bèn bảo rằng:

–Trong nước có vị này, chúng ta sẽ có phước.

Vì vậy nhân dân cả nước vui mừng, cúng dường không biết nhàm chán. Phu nhân Tịnh Âm cúng dường vị Bích-chi-phật mỗi ngày một nhiều, còn cúng dường cho Bà-la-môn Diên Như Đạt ngày một ít.

Diên Như Đạt tự biết Phu nhân cúng dường cho mình ngày một ít, còn vị kia ngày một nhiều, nên sinh tâm ganh ghét, phỉ báng rằng:

–Đạo sĩ này thật ra chẳng có giới đức gì cả. Vì sao vậy? Vì ông ta làm những việc bất tịnh với phu nhân Tịnh Âm, cho nên phu nhân mới cúng dường cho ông ta nhiều.

Diên Như Đạt nói với năm trăm đệ tử:

–Đạo sĩ này phạm giới, không có hạnh tinh tấn, vậy các đồng tử hãy trở về nhà mình nói rõ cho mọi người biết rằng: “Gã đạo sĩ này không có hạnh thanh tịnh, tư thông với phu nhân Tịnh Âm”.

Các đồng tử thưa:

–Xin vâng! Như lời thầy dạy: “Gã đạo sĩ này thật có tâm dâm dục”.

Bấy giờ năm trăm đồng tử vâng lời thầy đi vào thành, đến khắp các hang cùng ngõ hẻm nói cho mọi người biết rằng:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Gã đạo sĩ này có tâm dâm dục, tư thông với phu nhân Tịnh Âm.

Khi ấy, người trong nước đều nghi ngờ, cho rằng: “Bậc có thần túc như vậy mà bị mang tiếng xấu như vậy sao?”.

Tiếng xấu ấy đồn đãi đến bảy năm mới chấm dứt. Sau đó, vị Bích-chi-phật hiện mười tám thứ thần biến, rồi diệt độ. Lúc ấy, mọi người đều biết Diên Như Đạt là đối trá, còn vị Bích-chi-phật là thanh tịnh.

Phật bảo Xá-lợi-phất:

–Thầy có biết Diên Như Đạt lúc bấy giờ là ai chăng? Đó chính là Ta ngày nay, còn Phạm Thiên lúc ấy chính là vua Ưu-diên ngày nay. Tịnh Âm lúc ấy nay là Xa-di-bạt và năm trăm đồng tử lúc ấy nay là năm trăm vị La-hán.

Phật bảo Xá-lợi-phất:

–Lúc ấy vì Ta mất sự cúng dường nên mới sinh tâm ganh ghét, cùng với các thầy hủy báng vị Bích-chi-phật. Do nhân duyên đó nên Ta và các thầy cùng vào địa ngục, bị nung nấu trong vạc nước sôi suốt vô số ngàn năm. Do tai ương còn sót lại này, mà nay Ta tuy đã thành Phật, nhưng vẫn cùng với các thầy bị Xa-di-bạt hủy báng.

Bấy giờ Đức Thế Tôn nói nhân duyên đời trước bằng bài kệ:

*Xưa, Ta là Phạm chí
Học rộng bốn bộ sách
Sống ở trong rừng cây
Dạy năm trăm đồng tử.
Có một Bích-chi-phật
Thanh tịnh có thần túc
Thấy Ngài được cúng dường
Vô cơ, bèn hủy báng
Lại bảo các đồng tử:
“Đạo sĩ không tịnh hạnh”.
Khi Ta nói như vậy
Các đồng tử vui vẻ
Vâng lời của Ta nói
Liền đến các xóm làng
Nói cho mọi người biết:
“Đạo sĩ phạm bất tịnh”.
Do nhân duyên như vậy
Ở mãi trong địa ngục
Ta cùng với các thầy
Phải chịu vô lượng khổ.
Vì nhân duyên sót lại
Đại chúng năm trăm vị
Vô cơ bị phỉ báng
Bởi nàng Xa-di-bạt.
Nay là đời cuối cùng
Ta thành đạo Vô thượng
Vô cơ bị phỉ báng
Bởi nàng Xa-di-bạt
Như Lai đã thành Phật*

*Là đại tướng ba cõi
Trong ao lớn A-nậu
Tự nói duyên đời trước.*

Phật bảo Xá-lợi-phất:

–Thầy xem Đức Như Lai, các lậu hoặc đã hết, các điều thiện đã đủ, có lòng Từ bi thương xót trời, người cho đến loài côn trùng nhỏ nhít, đều muốn hóa độ làm cho tất cả đều được giải thoát. Tuy có công đức như vậy, nhưng vẫn không thoát khỏi nghiệp duyên kiếp trước. Huống chi kẻ ngu si tối tăm chưa hiểu đạo!

Phật bảo Xá-lợi-phất:

–Thầy phải tu học như vậy. Các La-hán và tất cả chúng sinh đều phải tu học như vậy.

Phật bảo Xá-lợi-phất:

–Thầy phải giữ gìn ba lỗi của thân, bốn lỗi của miệng và ba lỗi của ý. Nay Xá-lợi-phất, phải tu học như vậy.

Khi Đức Phật dạy như vậy, Tôn giả Xá-lợi-phất và năm trăm vị La-hán, Rồng lớn đầu đàn A-nậu, Trời, Rồng, Quỷ thần, Càn-thát-bà, A-tu-la, Ca-lâu-la, Khẩn-na-la và Ma-hầu-la-già nghe Đức Phật dạy, thấy đều vui mừng lãnh thọ thực hành.

M

3- KINH PHẬT NÓI VỀ NHÂN DUYÊN ĐỜI TRƯỚC CỦA VIỆC NHỨC ĐẦU

Nghe như vậy:

Một thuở nọ, Đức Phật ngự tại con suối lớn tên là A-nậu, cùng với năm trăm vị đại Tỳ-kheo, đều là bậc A-la-hán, đã chứng đắc sáu thứ thần thông, chỉ trừ Tỳ-kheo A-nan.

Phật bảo Xá-lợi-phất:

–Thuở xưa, trong thành lớn La-duyệt-kỳ, gặp lúc lúa thóc mắc mỏ, đói kém, người ta phải đi nhặt những mẩu xương trắng về đập vụn nấu nước để uống, đào rễ củ của cây cỏ để ăn sống qua ngày, lấy một thặng vàng (*một phần mười đấu*) đổi lấy một thặng lúa.

Khi ấy, trong thành La-duyệt-kỳ có một ngôi làng rộng lớn, có mấy trăm ngôi nhà gọi là Chi việt. Ở cách ngôi làng này không xa về phía Đông có một cái ao tên là Đa ngư, người của thôn Chi việt dẫn vợ con đến chỗ ao Đa ngư, bắt cá ăn thịt.

Khi những người bắt cá kéo cá lên bờ, thì cá nhảy lạch đạch trên mặt đất. Lúc ấy Ta là một cậu bé mới bốn tuổi, thấy cá nhảy rất vui, lấy cây đập lên đầu chúng. Khi ấy ở trong ao có hai loại cá: một loại tên là Phù ngư, một loại tên là Đa thiệt. Chúng tự nói với nhau:

–Chúng ta không xúc phạm đến con người, nhưng họ lại bắt càn chúng ta để ăn thịt, đời sau ta phải báo thù lại họ.

Phật bảo Xá-lợi-phất:

–Thầy có biết kẻ nam, người nữ, già trẻ, bé lớn trong thôn Chi việt lúc ấy là ai chăng? Đó chính là những người trong dòng họ Thích của nước Ca-tỳ-la-vệ hiện nay. Còn cậu bé lúc ấy nay chính là Ta, con cá Phù ngư lúc đó thì nay là vua Tỳ-lâu-lặc, con cá Đa thiệt lúc ấy thì nay là Bà-la-môn Ác Thiệt, tướng sư của vua Tỳ-lâu-lặc. Lúc đó có con cá nhảy, Ta dùng chiếc gậy nhỏ gõ vào đầu nó. Do nhân duyên ấy Ta phải đọa vào địa ngục trong vô số ngàn năm. Ngày nay, tuy rằng Ta đã thành Phật

nhưng vì nhân duyên còn sót lại này nên vua Tỳ-lâu-lặc giết hại dòng họ Thích, thì lúc đó Ta bị nhức đầu.

Phật bảo Xá-lợi-phất:

–Thầy có biết vì sao ta bị nhức đầu chẳng? Nay Xá-lợi-phất, khi Ta mới bị nhức đầu, Ta bảo A-nan rằng: “Lấy cái bát bốn thặng đựng đầy nước lạnh đem lại đây cho Ta”. A-nan vâng lời đi lấy nước, lấy tay bịt miệng bát, làm nước trong bình bị bắn, do đó nước trong bát bị khô sạch, giống như mặt trời suốt ngày nóng bức chiếu vào chiếc nồi đồng trống rỗng thật lớn. Nếu nhỏ một giọt nước vào nồi đồng ấy thì giọt nước liền khô ngay. Sự nóng bức trong đầu Ta cũng giống như vậy. Giả sử khiến cho bên cạnh núi Tu-di bỗng xuất hiện một hòn núi cao một do-diên đến một trăm do-diên, nếu gặp sức nóng nhức đầu của Ta thì cũng phải cháy tan. Nay Xá-lợi-phất, Đức Như Lai nhức đầu như vậy.

Bấy giờ Đức Phật nói bài kệ về nhân duyên đời trước:

*Thuở xưa làng Chi việt
Có một đứa bé nọ
Cá bị bỏ trên bờ
Bèn lấy gậy gõ đầu.
Bởi do nhân duyên này
Ở lâu trong địa ngục
Đó là ngục Hắc thằng
Bị đốt nấu lâu dài.
Do nhân duyên sót lại
Nay Ta bị nhức đầu.
Khi giết hại họ Thích
Tỳ-lâu-lặc làm ác
Duyên này không mất đi
Cũng chẳng tan trong không
Phải cùng nhau cẩn thận
Giữ gìn thân, miệng, ý.
Nay Ta đã thành Phật
Là vị tướng ba cõi
Nên nói duyên đời trước
Tại tuổi lớn A-nậu.*

Phật bảo Xá-lợi-phất:

–Thầy hãy xem Đức Như Lai, các điều ác đã chấm dứt, các điều thiện đã đầy đủ, đối với Trời, Rồng, Quỷ thần, vua chúa, quan dân Ta đều muốn cho họ nghĩ đến điều thiện, vậy mà vẫn không thoát khỏi nhân duyên kiếp trước. Huống gì những kẻ ngu si tối tăm chưa thấy đạo!

Phật bảo Xá-lợi-phất:

–Thầy nên tu học như vậy. Các vị La-hán và tất cả chúng sinh cũng đều nên tu học như vậy.

Phật bảo Xá-lợi-phất:

–Thầy nên gìn giữ ba lỗi của thân, bốn lỗi của miệng và ba lỗi của ý. Nay Xá-lợi-phất, phải tu học như vậy!

Khi Đức Phật dạy như vậy, Tôn giả Xá-lợi-phất và năm trăm vị La-hán, Rồng lớn

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

đầu đàn A-nậu, Trời, Rồng, Quỷ thần, Càn-thát-bà, A-tu-la, Ca-lâu-la, Khẩn-na-la và Ma-hầu-la-già nghe Đức Phật dạy, thấy đều vui mừng lãnh thọ thực hành.

M